

LES OMBRES DEL DESPERTAR

A vosaltres els fràgils arquitectes de les nostres pròpies realitats, els que construeixen els seus mons diaris de lluminositat vascil·lant del pensament fracturat, i a aquells que caminen per la corda fluixa entre el món de la vigília i les cambres ressonants dels somnis, us crido!!

Això és per a les ànimes valentes que miren fixament l'abisme de la seva pròpia creació, no amb terror, sinó amb una curiositat silenciosa i decidida, buscant les espurnes de la veritat amagades dins del surrealisme.

Per als que entenen que, de vegades, el terreny més sòlid que podem trobar és a les sorres movedisses del subconscient, on la lògica es doblega i la percepció balla a la vora de la bogeria.

Això és per a aquells que han sentit la certesa esgarrifosa d'un somni aferrat a les seves hores de vigília, el toc fantasmagòric d'una realitat que només existeix al laberint de la ment.

Desitjo que pugueu trobar una estranya afinitat en aquestes pàgines, un reconeixement de les batalles silencioses que es lliuren dins el teatre ocult del pensament, i un recordatori de què fins i tot en els paisatges més desorientadors, la recerca de la comprensió, és un viatge que transcendeix els límits del conscient i l'inconscient, somni i la llum crua i inquietant del dia.

Ara seràs explorador o exploradora de l'oníric, el cartògraf/a de la por més inquietant que puguis sentir...

La primera sensació va ser el pes sufocant del silenci. Va pressionar l'Elara, una cosa tangible que semblava comprimir-li els pulmons, obligant-la a respirar superficialment i frenèticament. Jeia sobre una superfície que semblava vagament un matalàs, tot i que les molles sota seu eren una queixa insistent i rítmica contra la seva quietud. On era?, la pregunta, aguda i insistent, era una nota discordant en la vasta i ressonant quietud de la seva ment. Els seus ulls es van obrir de cop, adaptant-se a una llum tènue i difusa que semblava emanar de cap lloc en particular, pintant l'espai en tons d'un gris apagat i polsós.

Es va aixecar, amb les extremitats pesades, estranyament desconnectades, com si pertanyessin a algú altre.

L'habitació era austera, sense cap toc personal, les parets eren d'un blanc trencat uniforme i immaculat, la seva textura suau i inquietantment estèril. Una sola cadira de fusta sense adorns, assegurada en un racó, amb les potes plantades amb una quietud gairebé agressiva. Davant seu un llit estret - el que ocupava ella- estava ben fet, amb les mantes tenses amb una precisió que semblava menys comoditat i més confinament. No hi havia finestres que pogués discernir immediatament, ni portes que indiquessin una sortida o entrada, només la pintura sense fissures de la paret. Tot i això, alguna cosa no anava bé. Una profunda i corrosiva inquietud, una punxada visceral de por s'havia instal·lat a les seves entranyes en el moment que la consciència havia cobrat vida. Era una premonició, una certesa esgarrifosa que aquest no era simplement un lloc desconegut, sinó, un lloc fonamentalment equivocat. El seu cor, un òrgan traïdor, colpejava les seves costelles a un ritme impulsiu, cada batec amplificat pel profund silenci que l'envoltava. Era un silenci que no només era absència de so, sinó una entitat potent en si mateixa, un buit que semblava xuclar-li fins i tot l'aire dels pulmons.

Mentre els seus ulls tornaven a escanejar l'habitació, una subtil distorsió va començar a imposar-se. Les vores de la cadira semblaven borroses, la seva forma vascil·lant com si es veies entre la boirina, el marc del llit, una simple estructura metàl·lica, semblava ondular-se subtilment. No eren al·lucinacions evidents, més aviat alteracions fugaces que es produïen a la perifèria de la seva visió, com extremitats fantasmagòriques de la percepció, deixant-la amb l'intriga de si ho havia vist o no.

L'Elara va sentir una profunda sensació que l'havien deixat caure en aquest espai desolat, sense context, sense memòria, sense passat. Sota la confusió, un instint primari de supervivència, una necessitat desesperada de comprendre, va començar a despertar-se en ella. Sabia, amb una certesa que desafia la lògica, que aquesta habitació, aquest silenci, aquesta por omnipresent, no era només un espai físic, d'un escenari acuradament construït per al desvetllament de la seva psique.

Qui era ella? sinó tenia passat?, on podia ancorar el present? Elara va tancar els ulls, intentant configurar, una cara, un nom, un lloc... Però la seva ment estava subornadament buida. Va tornar a obrir els ulls i es va trobar mirant-se les mans, examinant les línies del palmell, semblaven les seves mans, però eren

estranyes, distants... Es movien amb una gràcia fascinant i esgarrifosa, una fluïdesa que semblava menys un moviment orgànic i més com un precís moviment d'un titella. Elara intentava trobar la coherència del caos, però on comença el caos?, era dins d'ella, escampant-se pel món?, o era el món mateix, intrusant-se en la seva consciència?, era la seva ment fracturant-se sota la pressió d'aquesta existència surrealista?, o comparteix aquest espai amb una entitat invisible que s'alimenta del seu creixent malestar? La línia entre la il·lusió interna i l'amenaça externa, presagi inexplicable de perill, una confirmació de les pors més profundes.

Aquest assalt intern implacable la va deixar exposada, vulnerable davant una audiència espectral, es van començar a enrotllar al seu voltant, estrenyent-la més i més, xiuxiuejant secrets que no podia comprendre, d'una realitat més terrorífica del que podria entendre en aquell moment.

Ara recordava que, de vegades els sentia quan es perdia en el laberint dels seus somnis, però els seus murmuris continuaven en els estats de vigília, la qual no era gens reconfortant. Inconscientment, va començar a adoptar posicions de defensa, ja percebia que arribava la fi, Elara intentava racionalitzar el que sentia, però això només feia créixer l'entitat de la por interna, l'ansietat atrapada al seu laberint mental delirant i mortal. Se sentia observada, la paranoia era crepitant al seu interior, els observadors van començar a conjurar als racons de la foscor de la seva ment, una energia de les ombres extracorpòria, aterridora i colpidora la va fer presonera d'ella mateixa, controlant el seu cos, les seves mans es van girar contra ella, lesionant-la amb un dolor immens, i la seva llengua l'ofegava com la corda al condemnat a mort -No puc respirar!!!

Una tempesta de mort i dolor se la va endur.

El món a fora del frenopàtic continua, l'Elara existeix en el seu limitat espai, conscient que un dels instruments de terror i confusió que existeix és la seva pertorbadora ment. Ella no havia estat derrotada, simplement havia deixat de resistir. La seva consciència ara ja no lluitava contra els seus fantasmes, simplement els havia absorbit, convertint-los en una part intrínseca de la seva pròpia arquitectura.

Les parets de la seva habitació, que abans eren barreres sòlides contra la bogeria invasora, ja feia temps que s'havien dissolt i ara estava ancorada el seu eixelebrament, no tenia contenidor, ella és el contenidor

aterridor dels espectres, amb la seva cara de porcellana i els seus ulls penetrants buits. El concepte del temps ja no té sentit, la lluita frenètica i els esforços per entendre han provocat en ella una metamorfosi silenciosa i horripilant, amb una ment plena de dimonis creada com una estàtua de material dels seus pensaments.

Les vibracions de l'Elara les podem sentir, és el so immens i absolut de la seva presència provocant-nos un cataclisme d'horror dins nostre, quan no podem controlar els nostres pensaments i ens deixem corprendre per la por que ens provoca el silenci de l'inconscient, en aquests moments d'ansietat dels nostres propis laberints ens pot envair per sempre.

Ahhh!!!, lectors, sabeu... la comoditat que esperàveu d'un final definitiu el teniu negat, us obligo.

A vosaltres a afrontar la incertesa inherent de la vostra existència... Tots, en cert sentit, naveguem pels propis paisatges de la nostra consciència susceptibles a les distorsions que la por, el trauma, i una recerca incessant de significat ens pot envair. L'estat final de l'Elara es pot interpretar de moltes maneres: com una capitulació tràgica, o bé una victòria profunda sobre el sofriment, o potser una rendició a una realitat inquietant. Cada interpretació és vàlida, i és aquesta mateixa validesa, aquesta negativa a privilegiar un final sobre un altre, que fa que ara t'empoderi a tu a pensar i a explorar.

Aquest fragment vol esdevenir un catalitzador per a l'autodescobriment, una suau, però abrupta empena cap al reconeixement del surrealista que existeix, no només en la ficció, també dins nostre.

El final és un acomiadament, una invitació perquè tu lector/a portis el silenci, la quietud i les preguntes profundes de l'Elara a les teves pròpies, provocant una reavaluació personal del que significa estar realment present, realment quiet i pòster realment conscient.

Terroríficament inquietant el despertar de les ombres.

